

Uudiskiri veebruar 2014

Luksusauto pole eestimaalase kaup.

Viimasel ajal on teatud ringkondade poolt meediasse paisatud arvamused nagu armastaksid eestimaalased luksusautosid, ja et Eesti autopark ei vastavat jõukusele, ja et eestimaalase jaoks olevat auto staatuse sümboliks. Pruugib vaid süveneda veidi statistikasse ja võib veenduda, et antud seisukohad ei vasta päris tegelikkusele.

Alustagem kasvõi faktist, et Eesti autoparki keskmine vanus on 14 aastat. Samas kui Euroopa Liidus on vastav arv 7,5 aastat. Ja olgu toonitatud, et jutt on keskmisest vanusest, mis tähendab, et laias laastus kuulub Eesti autoparki sama palju eelmise aastatuhande autosid, kui käesoleva omi. Kas tõesti saab pidada eestimaalasi nendeks, kelle jaoks on auto staatuse sümboliks? Keskmisest kaks korda vanema autoga kui ülejäänud eurooplastel?

Läbi Tallinna kesklinna sõitval kõrgel majanduslikul järjel oleva Lääne-Euroopa riigi rahanduskomisjoni liikmel võib tõesti jääda mulje, et eestimaalasel on kallid maitse autode osas. Ilmselt aga tekib taoline mulje suure hulga nõ mahukate autode, nagu mahtunivarsaalide ja maasturite osakaalu tõttu, sest mida suurem auto on, seda „luksuslikum“ kuvand sellest tekib. Ilmselt aga on tol võõra riigi esindajal endal kodus kaks autot, üks väiksem, millega linnas liigelda, ja teine näiteks mahtunivarsaal, millega perega maale sõita. Keskmisel eestlasel kahjuks kahe auto pidamise võimalust pole ja praktilise inimesena sõidabki igapäevaselt ringi sellise autoga, kuhu nädalavahetusel mahuks ka pere ja pagas.

Või praktilise inimesena sõidab hoopis maasturiga, mis paraku kipub meie tänavate ja teede seisukorra tõttu hetkel see kõige turvalisem autotüüp olevat. Ega asjata pole väiksemad ja keskmise suurusega maasturid meie autoturul nii populaarsed – eestlasele meeldib parem karta kui kahetseda.

Vaadates näiteks eelmise, 2013. aasta uute sõiduautode müüginumbreid segmentide kaupa, siis selgub, et suurima osa müüdud 19500 uuest sõiduautost moodustasid ikka need väiksemate autode hulka liigituvad mudelid. Miniautod, väikeautod ja väiksemad keskklassi autod moodustasid koguni 48% kõigist müüdud uutest sõiduautodest. Lisame veel siia 15% keskautosid ning praktilise meelega inimeste poolt soetatud väiksemad ja keskmise suurusega maasturid, milliseid osteti 23%, ja lõpuks veel 7,5% mahtunivarsaale. Ei jää just palju üle nende kallima poole autode tarvis?

Ja jõuamegi luksusautode segmendini. Kui suure osa need siis moodustasid mullusest uute autode turust? Kõigest 0,31%! Ehk siis vaid 1 iga 300 müüdüd auto kohta. Ja kõigist autoregistris arvel olevatest autodest on luksusautode osakaal 1,25%. Siinkohal tasub ka silmas pidada tõsiasja, et suur hulk arvel olevaid luksusautosid on juba imporditud kasutatuna ja osa neist kuuluvad vanasõidukite hulka, ehk siis on vanemad kui Eesti autopargi keskmine vanus.

Kõiki eelpool toodud fakte arvestades, on ükskõik millise nurga alt vaadates raske defineerida eestimaalasi luksusautosid armastavaks ja autot oma staatuse sümboliks pidavateks inimesteks. Ennemini ikka praktilise meelega inimeseks.

Aga milleks siis taoliste arvamusalvuste tulv viimasel ajal? Eks ikka see va sama karussell ettevõtete sisendkäibemaksu mahaarvamise ümber. Sisuliselt automaksu tähendav seadusemuudatus on jätkuvalt õhus. Tegelikult on ka AMTEL seisukohal, et automaksu võiks teatud kujul lähitulevikus seadustesse raiuda, aga seda CO₂ põhiselt. Alustada võiks tõesti ehk firmaautodest.

Lisainfo: Rein Luik, AMTELi pressiesindaja, tel 5024504, e-post press@amtel.ee